

Titkos életek

2018 július 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Micsoda aljas világ volt az, ahol barátkoztál, kezet fogtál olyan emberekkel, akik aztán jelentettek rólad.

Most, hogy az Aranycsapat nagy krónikása is elment, sok minden eszembe jutott a korról. A megaláztatásokról, a besúgásokról és arról a gyaláztatról, amikor egy rendszert csak úgy tudott fennmaradni, ha tízezreket foglalkoztatott tartótisztként, további százezreket pedig ügynökként, besúgóként.

Micsoda aljas világ volt az, ahol barátkoztál, kezet fogtál olyan emberekkel, akik aztán jelentettek rólad. S erről semmit sem tudtál, legfeljebb sejtéteket dolgoztál. Örögi munka volt ez, hiszen részesei voltatok életednek, életünknek, a társadalomnak. Végül már titkon vártad, hogy jelentsenek rólad, mert így vagy úgy, de valaki jelentett rólad. Akikről tudtad, hogy figyelnek, azok előt nem beszéltél színtén magadról, mert durva következményekkel járt. Állásod, munkád látta kárát, ezért karriered hazugságra épült, nem nyíltságra és színteségre. Nem véletlenül írta Illyés Gyula: „*hol zsarnokság van,/ mindenki szem a láncban;/ beléd bízlik, árad,/ magad is zsarnokság vagy*”.

Voltak olyanok, akik nem törődtek ezzel. Nem volt lelkiismeret-furdalásuk, önként, boldogan lettek részesei a hazug rendszernek. „Hazafias kötelességből” váltak ügynökké, besúgókká, hírszerzőkké. Ez különösen azoknál elgondolkodtató, akik újságírással foglalkoztak, akiknek a tények feltárása lett volna a dolguk, az objektív tájékoztatás, a hírközlés, nem pedig a lejárató anyagok gyártása, vagy a beszerzés.

Mert ha az újságíró egyben ügynök is volt, annak nehéz volt elszámolnia magával.

A PestiSrácok.hu felületén Mező Gábor rendszeresen publikálja kutatói munkájának eredményeit, olyan beszerzett, hálózati újságírókról ír, akik még legszorosabb kollégáik előtt is fedve dolgoztak. Titkosan éltek, hazudtak magukról, hazudtak egymásnak. Akiknek nem hazudhattak, azok a beszerzők, a BM és a HM különleges osztályainak, fősorportfőnökségeinek vezetői. Ezzel párhuzamosan Borvendég Zsuzsa történész színtén a kádári Magyarország újságíróinak titkos életéről ír sorozatot a Magyar Idők napilapban.

Amikor ehhez az íráshoz hozzáfértem, azt elhatároztam, hogy nem írom le a beszerzett újságírók neveit, csak a fedőneveiken említem őket, vagy monogrammaikon, hiszen többségüket ismertem, inkább a tevékenységük tendenciáival foglalkozom.

Nem kell leleplezni őket, a lepel már lehullt. Most a következtetések és a következmények jöjjenek!

„Acsádi”, aki nemrég hunyt el, többször volt tudósítóként nyugati kiküldetésben és főként politikai, katonapolitikai információkat gyűjtött. Maga is azt állította, hogy aki hosszas külföldi, főleg nyugati kiküldetésben volt, és nem jelentett, az nem mond igazat. Egyszóval az feltétel volt egy tudósítói állásnál, hogy minimum jelentsen az újságíró. Rosszabb esetben, ha a delikvens megfeleltén erkölcsstelen volt, be is szervezték.

A lényeg, hogy mindenki mindenkit figyelt a külföldi munkahelyeken.

Volt olyan magyar nagyberuházás, például Görögországban, ahol a harmincfős magyar küldöttségnek csak a fele volt szakember (mérnök, szakmunkás), a másik fele a belügy alkalmazottjaként, megfigyelőként tengette életét. Érdemes lenne egyszer kikutatni, hogy mennyi pénzbe kerülhetett a megfigyelés a magyar államnak.

De maradjunk Acsádinál. A Magyar Rádióban mindenki tudta, hogy Moszkvából vezetett az út New Yorkba. Vagyis: aki moszkvai tudósító lett, az számíthatott a jutalomra, később New Yorkba is mehetett. Persze voltak kivételek is, de a szovjet kapcsolat mindig fontos volt. Acsádi is Moszkvából indult, aztán hamar elnyert egy vietnami, majd kínai tudósítói munkát. Munkásságának csúcspontját a londoni kiküldetése jelentette.

Acsádi szakmai pályafutása remek példája annak, hogyan tudta kiemelni, megfuttatni a Kádár-rendszer a neki kedves újságírókat. Csak éppen a rendszerváltásnál felejtették el őket háttérbe tolni, így nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a rendszerváltás első nyolc éve, majd a következő nyolc év vakvágányra futott.

Acsádi londoni aranyélete 1985-ben véget ért, mivel az amerikaiak által beszervezett Belovai István magyar hírszerző kiadta a CIA-nak a londoni HM és BM rezidentúrák teljes hálózatát. Mindenki lebukott: Belovai börtönbe került, Acsádinak haza kellett jönnie Londonból. Az egy dolog, hogy Acsádi ekkor is puhára esett, az MTV Híradójának főszerkesztője lett, de a rendszerváltás idején folytathatta aknamunkáját a Népszabadságban, a Magyar Rádióban a jobboldali polgári átalakulás ellen.

Magyarán: lojalitása töretlen maradt a Kádár-rendszer iránt, utóvédharcot folytatott a demokrácia ellen.

A szovjet KGB is beépült a magyar újságírók közé. Ennek ékes példája volt a KGB alá tartozó Nemzetközi Újságíró Szervezet (NÚSZ), aminek magyar központját 1962-ben alapították, az 1956-os forradalom leverése után hat évvel. Kettős játékot játszottak, részben megbízható újságíró-hírszerzőket képeztek, részben a Budapesten tanuló külföldieket próbálták meg beszervezni. Ebben csak az az érdekes mai szemmel, hogy az intézetet utoljára az a Rybka Géza alezredes vezette, akit az amerikaiak csak „főkémként” emlegettek, és a kétezres években az Apróklán kapcsán vált ismertté. A Heti Válasz még 2005-ben írta meg, hogy Rybka vette át a távozó Czégény Julianna (a Kádár-rendszerben a BM útlevél-osztályának vezetője volt) tulajdonrészét a Tabula Julianus Kft.-ben. Miről vált ismertté a cég? Egyrészt ifjabb Apró Antal köréhez tartozott, másrészt Horn Gyuláék 1997-98 fordulóján éppen ezt a vállalatot bízták meg, hogy kezelje a FIK-dokumentációt, azaz a Fővárosi Ingatlankezelő Vállalat iratait. Ez a bérházak, fővárosi ingatlanok államosításától kezdve, a családi házak jogtalan elharácsolásáig terjedt a kommunista pártok (MDP, MSZMP, MSZP) kompromittáló iratait.

Nos, ezek után nem meglepő, hogy ezeknek az iratoknak nagy része az újpesti égetőbe került.

Így vált egy újságíró szervezet, a múlt hatalmának jelképe, máig élő titkos szervezetévé. Pedig jó lett volna megtudni, kinek, kiknek a kezeibe került a rablott vagyon. Kik ülnek, milyen elvtársak heverésznek a Rózsadomb és a Svábhegy drága villáiban, amikhez nem pénzzel, hanem az elvtársi háló segítségével jutottak. Közben a tolvaj éppen letörli az ujjlenyomatát, a hálózat többi tagja a becsületéről zeng ódákat.

Ma már nyílt titok, hogy kik voltak az operatív tisztek a Rádióban. Az Aranycsapat állítólagos tizenkettedik játékosa Galambos fedőnéven jelentett a belső elhárításnak. Ezt maga a Bécsben élő Paul Lendvai (egykori Szabad Nép újságírója) tárta fel. P.L. szintén hírszerző-tudósító volt, sokat tett a nyugati magyar emigráció fellazításáért. I.P. államvédelmi főhadnagy volt, majd New York-ban lett a Magyar Rádió és Magyar Televízió tudósítója. Őt nem kellett beszervezni. Annál sokkal magasabb rangban volt.

Állambiztonsági kapcsolatuként különösen magas arányban fordultak elő az újságírók, a többi között P. Tibor (A Magyar Nemzetet alapító fia), H. János, G. Pál, H. András, R. Ervin, R. Péter, akik titkos fogaskerekei voltak a kádári rezsimnek. Herceg fedőnevű titkos munkatárs, József fedőnevű ügynök és sorolhatnánk tovább, mind-mind a legmegbízhatóbb emberei voltak a Kádár-rendszernek, társadalmi kapcsolatuként részei voltak a hálózatnak. Társadalmi kapcsolatnak nevezték azt a személyt, akivel a hírszerzőtiszt, vagy titkos munkatárs idehaza, vagy külföldön folyamatosan kapcsolatot tartott és segítségét igénybe vette a hírszerző feladatok végrehajtásához. A társadalmi kapcsolat alapkövetelménye volt a rendszeresség és a segítőkészség.

Végül meg kell említeni, hogy az „öreg” besúgók, ügynökök után jöttek az ifjú titánok, beszerzésük közvetlenül a rendszerváltás előtt történt.

Az út szintén Moszkvából, a még regnáló Szovjetunióból indult. F. Tamás, H. Mihály és R. Péter a moszkvai MGIMO újságíró-szakán végeztek. A rendszerváltás idején belevetették magukat a médiaháborúba. Természetesen a volt MSZMP-s nomenklatura és a liberális SZDSZ oldalán. Hol is találhatták volna meg a helyüket?

Írásaikkal keresztbe feküdtek a rendszerváltásnak. Egyikük még olyan dokumentumfilmet is kreált, amiben Orbán Viktor – akkor még Fidesz elnök – megölésére buzdít. Nem kisebb szerepet töltött be E.N.M., aki a Kádár-rendszer alatt Krassó György ötvenhatos forradalmárról készített jelentéseket. A médiahajó fő szervezőjeként is ismert, és használta a KISZ KB agitprop. osztályvezetőjeként szerzett kapcsolatait. Szerinte a békét szolgálta a médiaháborúban a médiahajón, ám a legtöbben úgy vélik, inkább elmélyítette az ellentétet a baloldali

részrehajlásával.

Egy biztos. Ezeknek az embereknek a titkos élete tovább folytatódik. Ha nem is jelentenek az állambiztonságnak, de hálózatuk m?ködik. Most egymásnak falaznak, egymás karrierjeit és ambícióit segítik. Vagy éppen nyomokat tüntetnek el, mint a fentebb említett FIK-ügylet során. Egymás között is él a szervezet, már gazda sem kell nekik.

Sötét, zavaros történet ez, viszont egy valamit bátran kijelenthetünk: amelyik közülük még él, bizonyosan nem Magyarország érdekében munkálkodik.

Stefka István - <https://azoreg.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>.

illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló